

BRÁNA

měsíčník sboru Českobratrské církve evangelické
v Praze-Braníku

XXX. ročník

číslo 4/duben 2024

VÍTEJTE!

PRAVIDELNÝ SBOROVÝ PROGRAM

Neděle	9.30	bohoslužby (1. neděle v měsíci rodinné, 3. neděle sv. večere Páně)
	14.00	bohoslužby „ <i>Společenství Kristovo</i> “
Pondělí	18.00	křesťanství (setkávání všech zvědavých, 2. pondělí v měsíci)
Úterý	7.30	modlitební setkání
	8.00	společné čtení nábožensky vzdělávací knihy
Středa	17–18	práce na skalce + posezení u kávy (od jara do podzimu)
	18.00	biblická hodina
Pátek	16–18	mladší i starší dorost a odrost
	18.30	mládež
Sobota	9–14	Siloe – pomoc lidem bez domova (1. a 3. sobota v měsíci)

DALŠÍ INFORMACE na předposlední straně časopisu

Obsah

Editorial	3	Proč je tato noc jiná?	13
Staršovstvo		(Pesach vs. naše Velikonoce)	
Zápis ze schůze 8. 4. 2024	4	Jak jsme lobbovali pro NATO	14
Nová e-mailová adresa k ohláškám ·	5	(vzpomíná Petr Bísek)	
Křest	5	Otec nad matku	17
Lukáš Šimon Řezníček 7. dubna		Obtížení slávou počtvrté...	18
Výroční zpráva dorostu za rok 2023 ·	6	Esej na pokračování	
Křesťanství na jaře 24	8	Váha slávy	
Ramadán	9	Rodinná neděle – fotografie	21
(z biblické hodiny)		Omalovánka	22
Sbor bez kazatele	10	(Branka ze strany 13)	
Brankou zpátky k Velikonocům ·	11	Kontaktní informace, tiráž	23
Velikonoční křížovka,			
Vybrat si radost			

EDITORIAL

Při čtení Jeronýmova článku „Sbor bez kazatele“, který si můžete nalistovat na následujících stránkách, jsem si vzpomněla na sbor v Ostrově na Karlovarsku, kam jsem s rodinou chodila od tří do devatenácti let, než jsem se přesunula na vysokou školu do Prahy. Co pamatuji, hodně se tam střídali kazatelé a vždy jen dojížděli z okolních měst. Na nedělní bohoslužby se nás scházelo pomálu, měli jsme však svého času skvělou partu mládeže. Ta se však pomalu tenčila, jak postupně mládežníci odcházeli na vysoké školy do Prahy či Plzně. Když už se mládež rozpadla, aspoň jsem chtěla podpořit sborový život vedením dětské skupinky. Tam se scházely tři, v lepším případě čtyři děti.

Chtělo by se mi napsat, že za uplynulých téměř deset let, kdy jsem v Praze, se tam situace zlepšila, opak je však bohužel pravdou. Do sboru už téměř nikdo nechodí, mládež ani dětská skupinka tam nefungují, není nikdo, kdo by doprovodil písně při bohoslužbách na klávesy. Obávám se, že podobná situace je nyní v mnoha nejen pohraničních sborech. Přitom pro mě byl během vyrůstání i ten malý sbor velmi důležitý, moc tedy doufám, že se situace zase začne zlepšovat.

Tak to jen takové porovnání a připomenutí, jak dobře se u nás v Braníku máme z hlediska účasti na programu sborového života. Občas si povzdechnu, že je škoda, že už se nescházíme s ostatními rodiči v Evenu na společné dopoledne s dětmi, protože o setkávání není zájem (někdy místo toho docházím na schůzky modřanských katolických maminek, kde je naopak v porovnání s velikostí farnosti účast veliká), ale jsem moc ráda za to, kolik toho funguje. Ostatně výroční sborové zprávy v minulém čísle (a zpráva za dorost v tomto) jsou toho důkazem.

A důkazem, že Braník navštěvují i hosté z jiných sborů jsou zase fotografie, které naleznete v tomto čísle. Ty na titulní straně a z rodinných bohoslužeb (křest Lukáše Řezníčka, sborová kapela) jsou od Bena Skály a fotka z biblické hodiny na téma půst zase od Adély Rozbořilové. Děkujeme za možnost otisknutí!

A teď už vám, milí bratři a sestry, přeji krásné dubnové čtení! Ať už v plavkách u řeky či čepici a kabátu v parku, neboť obojí letošní duben překvapivě nabízí.

Eva Friedrichová

STARŠOVSTVO

Zápis ze schůze 8. 4. 2024

V pondělí 8. dubna se sešlo staršovstvo na své pravidlné schůzi. Termín byl o týden posunut kvůli Velikonocům. Proto také schůze neprobíhala v Evenu, ale jako za starých časů v apsidě. Přítomni byli osobně J. J. Zvánovec, J. Pechar, M. Procházková, D. Slabý, L. Drápal, L. Kolář, L. Holá, M. Mazná, T. Plhák, J. Stralczyňská, T. Bedrník a online se účastnil T. Friedrich. Omluvena byla I. Jungwirthová.

Po duchovním úvodu Jeronýma Zvánovce na témata Hesel Jednoty bratrské jsme začali probírat agendu. Vyslechli jsme zprávu o velikonočních výpravách dorostu i odrostu. Je dobře, že se obě povedly, přestože odrostová byla vzhledem k nízké účasti kvůli přijímačkám v improvizované variantě.

L. Kolář informoval o stavu přihlášek na sborovou dovolenou. Uzávěrka (konec dubna) se kvapem blíží. Mezi přihlášenými je kandidát staršovstva na nového faráře David Nečil s manželkou, takže sborová dovolená skýtá jedinečnou šanci se s bratrem Nečilem neformálně poznat. Pokud by někomu v účasti na sborové dovolené bránila cena, může požádat o dotaci ze sborových prostředků.

Protože se blíží doba, kdy v našem sboru skončí mandát stávajícímu faráři J. F. Pecharovi (posledního srpna t. r., ale během prázdnin si Jaroslav bude brát dovolenou), věnovali jsme se nejen organizaci rozlučkové akce 16. června, ale i zajištění kazatele na přechodnou dobu jednoho roku, jelikož kandidát na nového faráře br. Nečil může nastoupit až od září 2025. Jediným kandidátem staršovstva na tuto roli bude Věra Hájková. Její představení by mělo být součástí dalšího vydání Brány. Volbu bychom rádi uskutečnili v červnu. Dále jsme diskutovali nad organizací bohoslužeb na Barrandově poté, co u nás Jaroslav skončí. Běžně se účastní 20–30 lidí a bylo by dobré udržet kontinuitu.

Rozloučení s bratrem Jaroslavem se uskuteční 16. června po bohoslužbě. S podněty k organizaci a nabídkou pomoci se prosíme včas obraťte na Lídu Holou, lidahola@centrum.cz.

Protože chceme, aby náš kostel hezky vypadal, připravujeme na 11. 5. brigádu, kdy se budou mýt již notně zašpiněná okna, uklízet nedodělky, které zbyly od rekonstrukce a rovnou se to spojí s údržbou, jako je nátěr plotu a boudy, vyčištěním písku na hřišti a podobně. Děkujeme všem, kteří se této potřebné akce hodlají zúčastnit.

zapsal *Lubor Kolář*

NOVÁ E-MAILOVÁ ADRESA K OHLÁŠKÁM

Jsme zvyklí, že sborová ohlášeni neboli ohlášky jsou nedílnou součástí každé bohoslužby. Informují o pravidelných i jednorázových celocírkevních i sborových akcích a poskytují prostor pro sdílení událostí ze života našeho sboru i jeho členů.

V současné době shromažďuje jednotlivá oznámení bratr farář a je možnost odevzdat je také před bohoslužbou v písemné podobě sestřám a bratrům, kteří mají v neděli službu. Další příležitost, jak se do ohlášek zapojit, poskytuje zřízení veřejně dostupné e-mailové adresy branicke-ohlasky@evangnet.net, která bude sloužit jako elektronické shromáždění podnětů k ohlášekám. Nově tak můžete zasílat svoje oznámení také na tuto adresu.

Staršovstvo si od této novinky slibuje, že organizace ohlášek se tím zpřehlední a ubere se drobný díl povinností z beder faráře.

Staršovstvo

KŘEST

V neděli 7. 4. byl křtem připojen k Božímu lidu Lukáš Šimon Řezníček. Víťame ho ve sboru a přejeme mnoho Božího požehnání!

fotil Ben Skála

VÝROČNÍ ZPRÁVA DOROSTU ZA ROK 2023

V roce 2023 se dorost opět scházel v pátek odpoledne, rozdělený na tři skupiny: mladší dorost (5–10 let), starší dorost (10–13 let) a odrost (13–15 let).

MLADŠÍ DOROST (ZPRACOVALA HANA BEDRNÍKOVÁ)

Na mladší dorost chodí děti ve věku od pěti do deseti let. Účast na schůzkách je proměnlivá, ale obvykle se schůzky konají v počtu 5–8 dětí. V týmu vedoucích jsou čtyři stálé členky, já, Zdislava Chadimová, Alena Vondroušová, Tereza Matkovská a důležitou podporou nám je Madla Chadimová, která pomáhá na schůzkách, kdy máme problémy s účastí vedoucích.

Pravidelná schůzka má následující program: Začínáme hrou. Snažíme se, aby cílem hry nebylo vyhrát, ale hru si společně užít. Následuje společné zpívání, duchovní program včetně opakování předchozích programů, za správné odpovědi děti dostávají céčka, ze kterých budují svou šňůru hustosti a mohou je směňovat za bonbony. Následuje druhá hra a všechny schůzky končíme společnou modlitbou. V rámci schůzek se společně učíme verše z Bible.

V duchovních programech tematicky pokračujeme na stejné vlně jako už tři roky, za rok 2023 jsme chronologicky probírali Starý zákon od 1. knihy Samuelovy. Nyní se nacházíme u Daniela a dá-li Pán, tak do konce školního roku probereme celý Starý zákon. Témata duchovních programů máme společná se starším dorostem. S tím, abychom k příběhům přistupovali teologicky správně, nám pomáhá Jaroslav Pechar a Adéla Bedrníková, kteří předpracovávají každý duchovní program, kterého se my vedoucí při tvorbě programu můžeme držet, abychom dětem neříkali teologicky nepodložené žvásty. Je to práce téměř neviditelná, ale důležitá, a proto jim patří obrovský dík.

Na výpravy se mladší dorost vydává obvykle se starším dorostem, ale v uplynulém roce 2023 byly i dvě výpravy pro všechny skupiny dorostů společně, a to Tajemství starého alchymisty a Dokočokoláda. Rovněž proběhly dvě akce pouze pro mladší dorost, a to Kdyby sloni měli křídla... a podzimní puťáček Bludištní běžour. Ostatní výpravy, velikonoční na téma Lucky Luke a podzimní na biblické téma Super Pavel byly společné se starším dorostem. Na výpravách pomáhala Johana Chadimová a jako technická pomoc i Metoděj Zvánovec, jinak tam byli pouze stálí vedoucí mladšího a staršího dorostu, případně odrostu. Těm také děkujeme.

STARŠÍ DOROST (ZPRACOVALA ADÉLA BEDRNÍKOVÁ)

Na starší dorost chodí děti ve věku od 10 do 13 let, na schůzce jich bývá mezi pěti až deseti. Vedoucí se zúčastňují v počtu 2–3 (Kateřina Zvánovcová, Michaela Mazná, Adéla Bedrníková).

Program tvoří hra (většinou pohybová), zpívání, duchovní program, sdílení + modlitba, svačina, bodování + celoroční hra.

Od začátku školního roku pokračujeme chronologicky v probírání Starého zákona. Program má následující strukturu: kvízová bodovací hra (k opakování a využití znalostí z minulých schůzek), navazující příběh, vlastní program (co nám příběh říká, co si můžeme odnést do života), verš k zapamatování (za pomoc s přípravou programů, konkrétně aplikací do života, děkujeme br. farářům).

Scházíme se v apsidě, občas využíváme velký sál nebo zahradu.

V rámci celoroční hry s názvem Ovčáci, čtveráci se děti pohybují na australských pastvinách, kde mezi sebou soutěží o největší stádo ovcí.

Porádáme také víkendové a vícedenní akce. Letošní školní rok se uskutečnily čtyři víkendové akce – červenový puťáček Pod dubem za dubem, zářijový puťák se Čtyřlístkem, Mikulášská výprava Dokočokoláda, zimní víkendovka Krycí jména a větší akce – velikonoční výprava na téma Lucky Luke a podzimní výprava na téma Super Pavel. Na těchto akcích je větší prostor k navazování užšího vztahu vedoucích s dětmi a dětí mezi sebou navzájem, k rozhovorům a k prožívání společenství mezi sebou a s Bohem.

Snažíme se vytvořit prostředí, kde se všechny děti bez rozdílu budou cítit přijímány, kde nebude dáván důraz na výkon, ale každé dítě si bude moci prožít pocit jedinečnosti a přijetí. Kde se děti k sobě navzájem budou chovat laskavě a kamarádsky. Snažíme se vytvořit partu dětí, které budou mít společné zážitky, které se budou na sebe každý týden těšit. Snažíme se vytvořit prostředí, kde se děti mohou setkat s Bohem, chceme pomoci dětem najít Boha, vytvořit si osobní vztah s Ním a ukázat jim, ač nedokonale a pouze dle našich schopností, vědomostí a zkušeností, jak víru žít v běžném životě. Snažíme se ukázat dětem, co nám vztah s Bohem dává, co znamená pro nás a co může znamenat pro lidi okolo nás. Snažíme se dětem vtisknout základní křesťanské principy a realie hrou a zábavnou formou.

ODROST (ZPRACOVALA VERONIKA MAZNÁ)

Na odrost chodí děti ve věku přibližně 13–15 let. Na schůzkách míváme obvykle 5–8 účastníků a tři vedoucí. Tým vedoucích aktuálně tvoří tři stálí členové: já, Jakub Bouška a Tomáš Plhák. Další dva členové nám vypomáhají s výpravami a některými schůzkami: Adam Pinc a Dušan Pirc.

Před Vánoci nám odrost předala Pavlína Kroužková, které patří velký dík za veškerou práci, kterou na odrostu odvedla.

Na odrost jsem se dostala až těsně před Vánoci. S čistým srdcem ale můžu říct, že na schůzky chodí cca stejný počet účastníků a jsou stejně angažovaní jako předtím.

Protože jsou účastníci velice schopní a samostatní, zařizují si hry a svačiny sami. My jsme jim samozřejmě k ruce, ale na starosti máme hlavně programy.

Programy se letos netýkají nějakého konkrétního tématu. Děti samy si vybraly témata, která je zajímají (např. Společná modlitba a pocity u ní, Žárlivost, Jak odpustit sám sobě...). Ke každému tématu se snažíme najít vhodný příběh (verše) z Bible.

Na začátku školního roku odjel odrost na podzimní výpravu s tematikou Indiana Jones. Akce trvala čtyři dny (26.–29. 10.) a zúčastnilo se celkem osm dětí. Z týmu vedoucích: Jakub Bouška, Adam Pinc, Vilém Starosta a Michaela Mazná. Zázemí poskytla ČCE Džbánovice.

Oblíbená také bývá vánoční schůzka, kdy se rozdávají dárky, máme vánoční program, jíme cukroví, zpíváme atd.

Na konci února (23.–25. 2.) jsme vyrazili na daleký Kavkaz za bohatstvím slibovaným z vesnice Kapustolice. V celkovém počtu pět dětí a čtyři vedoucí jsme se vydali do Malé Hraštic a další den se přesunuli do Evenu a výpravu zakončili spolu s velkým dorostem.

Nejbližší akcí bude velikonoční výprava. Informace teprve přijdou, ale těšit se na ni můžete už teď.

KŘEŠŤANŠTINA NA JAŘE 24

Vážení bratři a sestry,

druhé pondělí v měsíci dubnu přišlo brzy. To znamená, že hned 8. 4. od osmnácti hodin proběhla Křesťanština, která tematicky navázala na vloni otevřenou, velmi rozsáhlou problematiku prevence sexuálního zneužívání v církvi s Danielem Bartoněm.

Před těmi 15 měsíci Daniel Bartoň vycházel z běžných reakcí, se kterými se setkává ve své právníkové praxi a které nastudoval v odborné literatuře. S pokročilou hodinou padalo stále více otázek, které si zasloužily zodpovězení... Jistě si přítomní vzpomenou, že jsme se domluvili na opětovném setkání nad touto problematikou. Slíbili jsme si otevřenou diskusi nad otázkami typu: Jak si můžeme představit odpuštění a kdy k němu může dojít? Může nám všem pomoci křesťanská víra? Pomohla by kontemplativní modlitba? Pomohla by meditace? A co mindfulness (s omluvou všem, kteří neradi anglicismy v českém jazyce)? Slyšeli jste někdy o vědomé pozornosti nebo snad o všímavosti či duchaplnosti (jak lze anglický termín prkenně přeložit)?

Mindfulness vyjadřuje zatím nejpřesněji tuto vědecky podloženou metodu, která slibuje výměnu stresu za klid a nadhled. Negativní a dokola se opakující myšlenky řešily mnohé osobnosti křesťanské historie (aniž by cokoli o mindfulness tušili). Např. Jakub Deml, kterého nám přesně před rokem na Křesťanštině

představoval můj kmotr (Radek Smejkal se svým otcem Luborem Smejkalem) v dokumentu Jakub Deml a víra.

Vzhledem k tomu, že tento kněz, básník a spisovatel zemřel o 18 let dříve než byl poprvé termín mindfulness použit, nepřekvapí nás, že i když se s duchovní krizí pral jako lev, semlelo ho to a skončil nechvalně. Jeho spor s církevními autoritami se stupňoval kvůli pomalému zavádění dekretu papeže Pia X. o každodenním svatém přijímání. V časopise Katolické moderny (katolické literární hnutí) píše: „Mně je hnusno pod tou střechou... plno kompromisů – samý kšeft...“. Nakonec byl Jakub Deml zbaven kněžských pravomocí. Zemřel v chudobě.

Vzhledem k tomu, že my máme nástroje jako je mindfulness k dispozici, je velmi užitečné se s nimi seznámit. Nebo jsem jediná, kdo se z nás letos potýká s toxickým stresem?

Zuzana Věra Pavlíková

RAMADÁN

V naší společnosti „visí ve vzduchu“ otázka islámu a s tím spojený strach z neznámého. Když dovolíme, aby naše předsudky ovlivňovaly způsob, jak na muslimy pohlížíme, jak se k nim chováme, nastává problém. Jako křesťané víme, že před Bohem máme všichni stejnou hodnotu, že není nikdo, na koho bychom měli pohlížet s despektem (třeba pro jeho odlišné náboženství). Co se s tím dá dělat?

fotila Adéla Rozbořilová

Na biblické hodině v Braníku jsem zažila něco, co mi dává dobrou naději, že se dá dělat mnohé, abychom se našich předsudků zbavovali.

Tématem biblické hodiny byl půst. Br. farář Pechar hovořil o půstu v křesťanství, Mikuláš Vymětal nám přiblížil téma půstu v židovství. Do našeho společenství byli pozváni muslimové. Sefa Sirinbilek nás seznámil s půstem muslimským, přiblížil nám měsíc ramadán, který právě probíhá. Naši hosté byli Turci z Mozaiky platform dialog. Je to nezisková organizace, která usiluje o vytváření dialogu mezi lidmi různých ras, národností, náboženství a názorů, aby se šířilo porozumění, tolerance a pochopení.

Po setmění začali muslimští přátelé prostírat a nosit na stoly večeri – iftar. Byly to dobroty turecké kuchyně – od datlí přes polévku, hlavní jídlo, zeleninu, moučníky i nápoje. Přitom se povídalo, čas příjemně plynul. Celý večer probíhal ve znamení vstřícnosti, porozumění a vzájemného poznávání.

Je to dobrá akce v hledání cesty smíření a pokoje, co myslíte?

Lia Valková

SBOR BEZ KAZATELE

Čas od času se mne někdo zeptá, jak to vlastně funguje ve sboru bez kazatele. Protože je to jeden z možných scénářů, který nás čeká od září 2024 do září 2025, kdy by už měl nastoupit bratr Nečil, tak to tímto článkem zkusím trochu vyjasnit.

Takovou situaci řeší především Řád pro kazatele, článek 7,* a také některé články Řádu o správě církve.** Pokud si to pročtete, zjistíte, že v našem případě pražský senior Matěj Opočenský po dohodě se staršovstvem a seniorátním výborem ustaví pro náš sbor administrátora z řad farářů pražského seniorátu. Ten nám musí věnovat péči přinejmenším v rozsahu specifikovaném dokumentem „Minimální náplň práce administrátora sboru“,*** což pro sbor bez kazatele znamená:

V OBLASTI DUCHOVENSKÉ KONÁ ADMINISTRÁTOR TYTO PRÁCE:

- 1) zajišťuje či organizuje příležitostná shromáždění (křty, svatby, pohřby aj.);
- 2) vykonává nedělní bohoslužby v administrovaném sboru nejméně jednou v měsíci;
- 3) organizačně zajišťuje konání biblických hodin v administrovaném sboru a osobně se účastní nejméně šestkrát do roka;

*) <https://evangnet.cz/cce/czr/rk.html#C7>

**) <https://evangnet.cz/cce/czr/rsc.html>

***) <https://evangnet.cz/cce/czr/mnpa.html>

- 4) provádí konfirmační přípravu, organizačně zajišťuje další katechetickou práci;
- 5) organizačně zajišťuje pastorační práci v administrovaném sboru;
- 6) vede staršovstvo administrovaného sboru, aby ve zvýšené míře vlastními silami zajišťovalo a konalo práci ve sboru.

V OBLASTI SPRÁVNÍ KONÁ ADMINISTRÁTOR TYTO PRÁCE:

- 1) je spolu s kurátorem představitelem sboru a plní všechny povinnosti, které z tohoto postavení vyplývají podle platných církevních řádů;
- 2) je virilním členem staršovstva, účastní se jeho schůzí a je-li zvolen jeho předsedou, zpravidla jednou měsíčně staršovstvo svolává a řídí jeho jednání;
- 3) účastní se sborových shromáždění;
- 4) vede matriky sboru;
- 5) vede spisovou agendu sboru, není-li to zajištěno jiným způsobem;
- 6) zveřejňuje, kdy a jak je dostupný.

Církev tedy na tuto situaci ve svých řádech poměrně obsáhle pamatuje a nemusíme se jí bát, byť by pro nás jistě byla náročná.

Zároveň je to tak, že situace s kazateli je v ČCE spíše neradostná. Kazatelů je málo a sbory jsou bez nich často děle, než je jim milé. Často jde o sbory nadějně, ale malé. Třeba sbory bez vlastních výpomocných kazatelů. Přes nedávné rozepře je Braník nadále silným sborem s několika výpomocnými kazateli, který by měl být schopen unést část toho společného břemene nedostatku kazatelů. A varianta, kdy bychom tedy byli rok bez kazatele, by mi asi přišla ke zbytku církve svým způsobem férovější, než kdybychom na ten rok zlákali nějaké běžného faráře na vrcholu kariéry na úkor některého z těch malých sborů.

Proto staršovstvo jako nejlepší variantu vnímá oslovit nějakého kazatele mimo službu, například duchodce. A třeba jen na částečný úvazek – ale přeci jen na víc práce, než bychom mohli čekat od administrátora. Na této variantě tedy aktuálně pracujeme.

Jan Jeroným Zvánovec

BRANKOU ZPÁTKY K VELIKONOCŮM

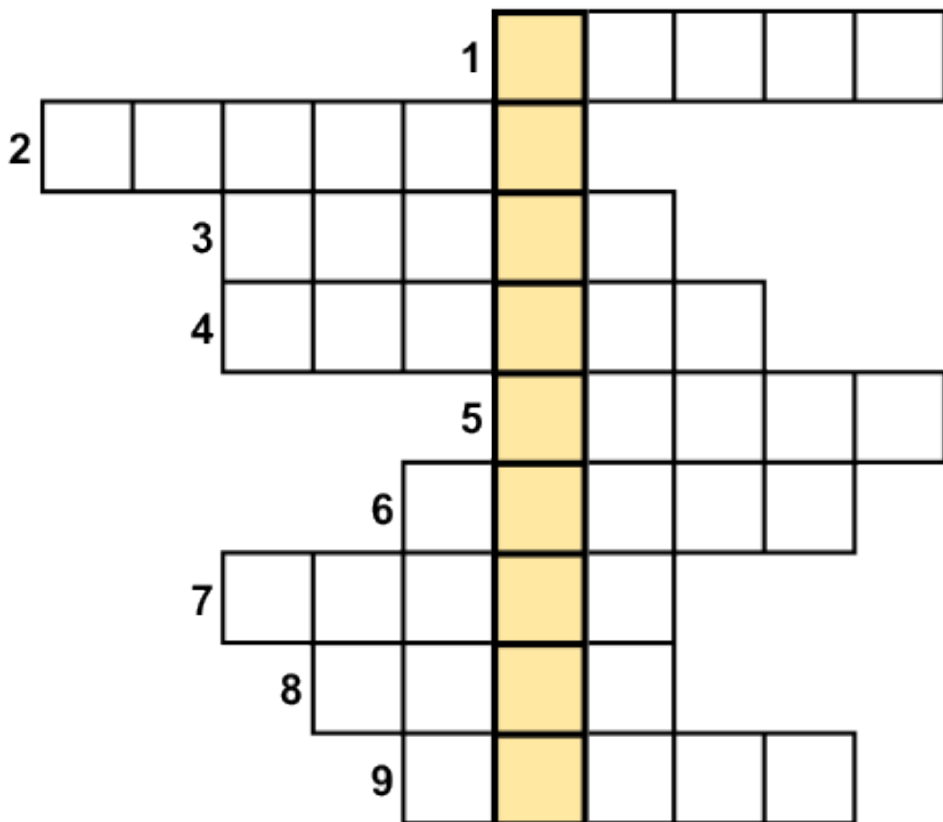
Jako rodič i coby jeden z učitelů nedělní školy občas vzpomínám na našeho bývalého faráře Ludka Rejchrtu. Moc bych si přála umět vyučovat děti Božimu slovu tak jako on: s úctou a respektem, ale bez podlézavosti, kterou dnes někdy u učitelů, vychovatelů i rodičů můžeme vidět. Hledět dětem tváří v tvář se skutečným

zájmem a pozvedat je výš, ne ve snaze se jim za každou cenu zavděčit příliš snižovat svou úroveň. A je-li to potřeba, nechránit je před pravdou, i když je těžká.

Velikonoční křížovka

Milí luštěníchtiví čtenáři,

(kdo zvládl přečíst slovo „luštěníchtiví“ a pochopil, co znamená, má první bod); v březnu jsme se v nedělce věnovali velikonočnímu příběhu. Víme tedy už, že Pán Ježíš je _ _ _ _ _ (tajenka). Co to ale znamená? Že zašel do sámošky a zůstaly tam po něm jen prázdné regály? To asi nebude ono. (Tak nějak vtipkoval právě bratr farář Luděk Rejchrt, o kterém jsem se zmínila v úvodu.) Ale co to tedy znamená doopravdy? To je zase jedno z těch velkých tajemství, které věřící člověk rozbaluje znovu a znovu a vždycky najde něco nového a krásného. Ale to hlavní je, že zlo, smrt a tma nemají poslední slovo, že díky Pánu Ježíši nad nimi může vyhrát i každý z nás.

LEGENDA:

- 1) Hříšnice Pánu Ježíši utírala nohy svými _ _ _ _ _ (poté, co je umyla svými slzami).
- 2) Vesnice, kam šel Kleofáš s ještě jedním učedníkem, když se k nim nepoznán přidal Pán Ježíš a vysvětloval jim Písmo.
- 3) Kopec (v překladu do češtiny), na kterém byl Pán Ježíš spolu s dvěma zločinci ukřižován.
- 4) Pán Ježíš se modlil za ty, kteří ho křižovali: „Otče, _ _ _ _ _ jim.“
- 5) Římský místodržící, který vydal Pána Ježíše, aby byl ukřižován.
- 6) Muž z Kyrény, který nesl Ježíšův kříž. (Stejně se jmenoval taky farizeus, v jehož domě hříšnice pomazala Pána Ježíše vonným olejem.)
- 7) Co si připravily ženy předtím, než šly v neděli ráno ke hrobu?
- 8) Tekutina, kterou dali vojáci pít ukřižovanému Pánu Ježíši.
- 9) V písni Ludka Rejchrt a o ženách u hrobu se zpívá: „Boží _ _ _ _ _ z hrobu vstává, Pán Ježíš je živ!“

Vybrat si radost

Radost je vážná věc a je o ni někdy potřeba bojovat. A někdy je v pořádku být smutný. Kdo by neplakal, když „zloba lidská život maří“, jak si na Velký pátek připomínáme? Ale někdy se jen necháme přemoci strachem z toho, co bude (i když zítřek bude mít svých starostí dost), nebo se zavrtáme do špatné nálady jako do šnečí ulity a zapomínáme děkovat a být vděční. Vždyť Pán Ježíš vstal z mrtvých! Co víc si přát? Zkusme si každý den „vybrat radost“, rozhodnout se pro ni, jak nám radí apoštol Pavel: Radujte se v Pánu vždycky, znovu říkám, radujte se!

Alžběta Slabá

Poznámka: Omalovánku najdete na straně 22.

PROČ JE TATO NOC JINÁ?

„Proč je tato noc jiná než všechny ostatní?“ Zeptalo se při sederové večeři nejmladší dítě rodiny a otec začal vyprávět příběh o Božím zázračném vyvedení z Egypta.

Velikonoce. Tak říkáme tomuto židovskému svátku, který jsme jako křesťané přejali. Co ale odlišuje židovský Pesach od našich velikonočních svátků? Svátků, které v sekulárním světě končí pondělkem. Každý slaví příchod jara. Je šťastný, veselý a raduje se.

Ježíšovi učedníci se ale neradují. A proč by se také měli? Vždyť jim první den před šabatem ukřižovali, a tím i zabili, jejich mistra a pána a první den po šabatu se od bláznivých ženských dozví, že jeho tělo bylo ukradeno. Tedy žádné pochození toho, že Ježíš musí trpět, být zabit a třetího dne vstát! Naopak ale zděšení a strach. Strach z toho, co bude následovat. Jen Máři z Magdaly ví své! Ale stejně jako Maria – matka Ježíšova ono osudné setkání s Ježíšem uchovala v srdci, aniž by komu co řekla. Vždyť kdo by věřil nějaké poblázněné ženské.

Co tedy odlišuje židovský Pesach od našich velikonočních svátků? Čím se liší naše Velikonoce od těch světských?

Tím že ty naše pondělkem nekončí, nýbrž v naplnění Izajášových slov: *„Vždyť Hospodin je Bohem práva, blaze těm, kdo ho očekávají.“*

Tak až se tě tvůj syn zeptá, co to znamená, odpovíš mu, že Stvořitel má právo na své stvoření. Jako tvůj nebeský Otec má právo se míchat do tvého života. A být se ti to právě teď nezdá a jeho naučení vidíš drobátko jinak. Brzičko ale přijde čas, kdy v pokoře poznáš a přijmeš správnější vysvětlení toho svého méně správnějšího. Naučíš se mu naslouchat – číst mezi řádky a pak stejně jako Pavel vyznáš: *„Dokud jsem byl dítě, mluvil jsem jako dítě, smýšlel jsem jako dítě, usuzoval jsem jako dítě; když jsem se stal mužem, překonal jsem to, co je dětinské.“*

V tom jsou pro nás ty velikonoční dny jiné, od pašijového prvního dne před šabatem, přes první den po šabatu, až po nanebevzetí a seslání Ducha svatého. Protože právě v něm se naplnilo slovo toho, který je ztělesněním Božího zákona milosti, o němž nejen Nikodémovi, ale i nám křesťanům jedenadvacátého století svědčí: *„Vždyť Bůh neposlal svého Syna na svět, aby svět soudil, ale aby skrze něj byl svět spasen.“*

Pavel Sivák

JAK JSME LOBBOVALI PRO NATO

Hospodin pak přikázal Jozuovi, synu Núnovu, a řekl: „Bud' rozhodný a udatný, neboť ty uvedeš syny Izraele do země, kterou jsem jim přisežně slíbil, a já budu s tebou.“

Deuteronomium 31,23

Byla by to nekonečná vina nás všech, kdybychom tuto naději promarnili. Nechceme-li ji ovšem promarnit, pak musíme začít u svých duší. Mám tím na mysli nutnost vyhlásit nemilosrdný boj českému provincialismu, izolacionismu a egoismu. Všem iluzím o jakési lišácké neutralitě, své tradiční krátkozrakosti, jakož i všem typům českého šovinismu. Kdo dnes odmítá vzít na sebe svůj díl odpovědnosti za osud svého konti-

netu a světa jako celku, podepisuje ortel smrti nad svým kontinentem a světem, ale především sám nad sebou.

Václav Havel, Rudolfský projev z 9. prosince 1997 o připojení k NATO

Pro mne celý proces začal v roce 1995 v konferenčním sále hotelu v Clevelandu, kam si president Bill Clinton pozval vydavatele a šéfredaktory amerických etnických novin bývalých sovětských satelitů. Sešlo se nás tucet. Zcela náhodně jsem seděl přímo proti prezidentu Clintonovi a byl jsem první, kdo mu položil otázku: „Pane prezidente, co uděláte ohledně silového vakua ve střední Evropě?“ President Clinton, dosud usměvavý, trochu nazlobeně reagoval slovy, ve smyslu: „V tom regionu žádné silové vakuum není.“ Ovšem, akce rozšíření NATO do střední Evropy již zřejmě byla v chodu.

(Slovní výměnu s prezidentem Clintonem mám nahranou na audio pásce v jedné z krabic v garáži u mé dcery Veroniky na Long Islandu.)

V dubnu 1990 jsme začali v New Yorku vydávat Československý týdeník, později přejmenovaný na Americké listy. V půlce 90. let jsme již měli solidní reputaci, nejen mezi našimi čtenáři. Nesmírně se to hodilo při procesu rozšíření NATO o země střední Evropy.

Podpořit vstup České republiky do NATO bylo jednoduché rozhodnutí. Ideální by bylo, kdyby paralelně se zrušením Varšavské smlouvy bylo rozpuštěno i NATO, ale v reálném světě by to bylo sebevražedné. Dnes je to jasnější než obloha bez mráčku. Jasně v tom měl Václav Havel, který byl pro mne v mnohém mravním majákem.

President USA Bill Clinton svým podpisem potvrzuje rozšíření České republiky, Polska a Maďarska do NATO. Přihlíží ministryně zahraničí USA paní Madeleine Albrightová. Vlevo nad ní v brýlích, s červenou kravatou je velvyslanec České republiky v USA Alexandr Vondra, nad písíci rukou Clintona senátor Joe Biden, dnes prezident USA, před ním viceprezident USA Al Gore.

Jak na to? Mám odvahu vyzkoušet sílu svého média?

Formální zkušenost v lobbování žádná, času a peněz méně než málo – současně jsem za pár šupů trénoval veslařskou mládež. Ale přes skvělou, právě zrozenou organizaci Američtí přátelé České republiky (AFoCR – American Friends of the Czech Republic) jsem s pomocí jejího významného činovníka Petera Rafae-liho, grafika Oldřicha Holubáře a tiskaře Billa Citterbarta rozjel akci, která podle slov tehdejšího předsedy Zahraničního výboru amerického senátu Jesse Helmse byla profesionálnější a účinnější než polská a maďarská dohromady. Do lobbování se zapojila již zmíněná AFoCR a další krajanské spolky, například bostonský Masarykův klub a jiní. Bezesporu největší zásluhu o urychlené přijetí České republiky do NATO měli ministryně zahraničí USA paní Madeleine Albrightová a v USA nesmírně respektovaný prezident Václav Havel.

Nejprve jsme naše čtenáře sérií článků informovali o NATO. Současně jsme jim poslali korespondenční lístek s řadou otázek týkajících se nejen NATO, ale i bezvízového styku mezi USA a ČR, dvojího občanství, restitucí majetků apod. Formulář byl s předplacenou zpáteční poštou, což zajistilo velkou účast v této naší anketě. Žasnul jsem nad upřímností vrácených lístků, když například jeden člověk se přiznal, že má čtyři občanství, a to včetně českého a amerického. A čitelně se podepsal.

A pak přišlo to hlavní – čtyřstránková brožura týkající se NATO. Peter pro ni nejen sepsal historii NATO, ale také podrobný seznam všech senátorů a senáto-

Při příležitosti státní návštěvy v roce 1998 předává prezident Václav Havel v Knihovně Kongresu USA vydavateli Amerických listů Petru Bískovi medaili Za zásluhy 1. řádu.

rek, jejich jména, pracovní a e-mailové adresy adresy, telefonní čísla, a navíc je rozdělil do tří skupin: pro rozšíření NATO, proti a zatím nerozhodnutý(á), aby naši čtenáři věděli, na koho se mají hlavně zaměřit. Já jsem získal pozdravný dopis od Václava Havla a vše jsem v našem typografickém studiu co nejlépe zpracoval. Oldřich dvoubarevnou brožurku graficky velice atraktivně upravil a Bill v jeho tiskárně zdarma na kvalitním papíře vytisknul. Poštovné? Žádný grant, žádné dotace, vše z našich vlastních zdrojů.

Zpětně se podivuji nad tím, jak se nám něco, tak nového a nečekaného, tak skvěle podařilo. Žádná ega, žádná řevnivost a soutěžení, kdo je lepší, chytřejší, pracovitější, vlastenečtější. Cíl byl jasný – usnadnit našim čtenářům jejich možnosti, jak tlačit na své senátory a senátorky. Výsledek byl skvělý, dobrá věc se podařila.

Při své státní návštěvě v září 1998 mně prezident Václav Havel v Knihovně amerického kongresu udělil Medaili za zásluhy 1. stupně.

Petr Bísek

Původně vyšlo 12. 3. 2024 v Lidových novinách při příležitosti 25. výročí vstupu České republiky do NATO.

Upraveno a doplněno pro Bránu

OTEC NAD MATKU

Připomínáme článek bratra Miloše Rejchrt, který kdysi napsal pro časopis Český rozhlas.

Rodina je v krizi, slyšíme dnes ze všech stran. Ze strany křesťanů se k tomu přidává i obrana tradiční rodiny jako nejvhodnějšího prostředí pro výchovu dětí k zdravým mezilidským vztahům.

I já hlasuji pro stabilní a kompletní rodinu s vícero dětmi, jedním otcem a jednou matkou. Sám jsem v takto uspořádaném prostředí vyrostl, zopakoval ho ve své vlastní rodině a nikdo z jejích členů toho nelituje.

Chceme-li ale my křesťané své preferenční hlasy pro rodinu zdůvodnit Ježíšem jako vzorem pro rodinný život, neuspějeme. Ježíš žádný rodinný typ nebyl, rodinu nezaložil. Vůči své matce byl možná laskavý a něžný, ale o tom se v evangeliích nic nedočteme.

Naopak, tři evangelia zaznamenávají dost dramatickou a určitě významnou epizodu: Když Ježíš zahájil své veřejné působení, podnikli jeho matka a sourozenci jakousi záchrannou misi. Přišli si ho vyzvednout, neboť se jim zdálo, že zapadl do komunity lidí jemu duchovně blízkých, jim ale cizích. Ježíš však výzvy k návratu do rodiny neuposlechl, přičemž za svou matku a své bratry označil kruh svých posluchačů (Mk 3,34).

V jednu chvíli se dopustil výroku, který idylický obraz svaté rodinky boří docela: „Kdo miluje otce svého a matku svou více nežli mne, není mne hoden, a kdož miluje syna neb dceru více nežli mne, není mne hoden.“

Ve chvíli nejtěžší volá Ježíš na kříži nikoli matku, ale otce – otce svého v nebesích, jehož dětmi jsou všichni, kdo se k němu jako k otci vztahují.

Mírně patriarchální model rodiny s dělbou rolí na otcovskou mužskou a mateřskou ženskou se v dějinách osvědčil ze všech nejlépe a neměli bychom ho ukvapeně opouštět. V Bibli ale nacházíme i varování: nepovyšujte mateřství a otcovství na nejvyšší místo na stupnici hodnot.

Vztah k nebeskému Otci je pro křesťany důležitější než vztahy jiné, včetně rodinných. Ať jsme vyrostli v rodinách vzorných či rozpadlých, v harmonickém vztahu s rodiči či v konfliktech s nimi, jsme všichni děti jednoho otce. Vztah k němu není jenom pocitová záležitost, však tento nebeský otec mimo jiné vydal desatero přikázání, mluvil ústy proroků a zařazuje naše osobní a rodinné příběhy do veliké ságy dějin.

Teprve poslušnost této otcovské autority dává i životu v rodině hlubší smysl, brání rodinnému sobectví a vytrhuje z rodinných klanů, též osvobozuje syny od posesivních matek a matky od příživnických synků.

To nejlepší, co mohou dát rodiče dětem, je jistota, že nikdy nejsme sami, i kdyby nás opustili všichni, včetně otce i matky – ostatně dřív nebo později tak zcela jistě učiní. Ale nevádí, Hospodin mne k sobě přivine.

Miloš Rejchrt

OBTÍŽENÍ SLÁVOU POČTVRTÉ – ESEJ NA POKRAČOVÁNÍ

Milé sestry, milí bratři,

*čeká nás čtvrtá část slavného kázání C. S. Lewise z 8. června 1942, které vyšlo také jako esej s titulem *Weight of Glory*.*

V první části jsme se zamýšleli nad vypočítavostí a zaslouženou odměnou a přiblížili si případ odměny, kterou jako náležitou dokážeme vnímat až tehdy, dosáhneme-li úrovně, na které jsme schopni ji skutečně ocenit.

Druhá část se týkala hluboké lidské touhy, kterou obvykle nazýváme touhou po kráse. Tato touha je touhou po nebi a nic na tomto světě ji nemůže plně uspokojit, byť se nás všechny možné směry a ideologie snaží přesvědčit o opaku.

Ve třetí části jsme se věnovali tomu, co nám o nebeské odměně říká Písmo a jak významný je v tomto kontextu pojem „sláva“, a to nikoli ve smyslu „slavnější než druzí“, ale „sláva před Bohem“, Boží přijetí a ocenění.

Váha slávy (část čtvrtá – Konečně přijati dovnitř)

Jsem si vědom, jak děsivě je nevinná touha po chvále parodována lidskou ctižádostivostí. Z vlastní zkušenosti vím, jak rychle se oprávněná radost, že mě pochválil ten, koho jsem byl povinen potěšit, změni ve smrtelný jed sebeobdivu. Přesto si uvědomuji chvíli – kratičký okamžik, než se to stalo –, kdy uspokojení z toho, že jsem potěšil ty, které jsem právem miloval a měl z nich oprávněný respekt, bylo ryzí a nezkažené. A to stačí, abychom mohli začít uvažovat, co se může stát, když se vykoupená duše dozví, v co ani nedoufala a čemu skoro ani nelze věřit – totiž že se z ní skutečně těší Ten, k jehož radosti byla stvořena. Pro ješitnost tu nebude místo. Bude vysvobozena z ubohé iluze, že toho dosáhla vlastními silami. S nevinnou radostí, nezkalenou tím, co bychom dnes nazvali sebehodnocením, naplní osud, pro který byla Bohem stvořena. Ten okamžik ji jednou provždy vyléčí z pocitů méněcennosti a její pýcha skončí v hlubinách zapomnění, utopena ještě důkladněji než Prosperovy knihy. Dokonalá pokora se obejde bez skromnosti. Je-li Bůh se svým výtvozem spokojen, může být výtvor spokojen sám se sebou, „nepřisluší mu vracet svému Vládcí pocty“.

Umím si představit, jak někdo namítne, že se mu moje představa nebeského pochvalného mručení a poplácávání po zádech vůbec nelíbí. Ale v té nechuti se skrývá pyšné nedorozumění. Nakonec ta Tvář, k níž celý vesmír vzhlíží s rozkoší, či děsem, se na každého z nás obrátí a její výraz nám buď propůjčí slávu, nevýslovnou a nepředstavitelnou, nebo nás naplní hanbou, kterou nelze zastříť a na kterou není léku. Onehdy jsem četl v časopise, že zásadní otázkou je, co si myslíme o Bohu. Pro Boha živého, to tedy není! Co si Bůh myslí o nás není jen důležitější, to je nekonečně důležitější. Ve skutečnosti to, jak smýšlíme o Něm, je jen tolik důležité, nakolik to ovlivní, jak On smýšlí o nás.

Je psáno, že budeme „postaveni“ před Jeho tvář, ukážeme se před Ním, budeme přezkoumáni. Příslib slávy, téměř neuvěřitelný a možný jen Kristovou zásluhou, je zaslíbením, že někdo z nás – kdokoliv z nás, kdo se pro to skutečně rozhodne – může toto přezkoušení přestát, být přijat, ba dokonce Boha potěšit. Potěšit Boha... stát se přísadou nekonečné blaženosti... být zahrnut Boží láskou, nikoliv pouze slitováním... Těšit Jej, jako umělce těší jeho zdařilé dílo, být milován láskou, kterou nebeský Otec miluje svého Syna – zdá se to nemožné, tu přenesmírnou váhu či břímě slávy může naše mysl opravdu pojmut a unést jen stěží. Ale je to tak.

A povšimněme si tohoto: Kdybych odmítl autoritu Písma a místo vize slávy se tvrdošjně držel neurčité touhy, která zpočátku byla mým jediným ukazatelem k nebi, nikdy bych si neuvědomil, co tuto touhu s křesťanskými zaslíbeními spojuje. Ale nyní, když jsem se nechal vést tím, co mě zprvu odrazovalo a mátllo, k mému velikému údivu při pohledu zpět zjišťuji, že souvislost mezi nimi je nad slunce jasnější. Sláva, ve kterou mně křesťanství učí doufat, se ukazuje být tím, co mou původní touhu uspokojí. Vlastně mi odhaluje její složku, kterou jsem přehlédl. Až když jsem se na chvíli přestal soustředit na svá vlastní přání, začínám chápat, co jsem si ve skutečnosti celou dobu přál.

Když jsem se před pár minutami pokusil popsat ono tesklivé toužení naší duše, neuvědomil jsem si jednu jeho velmi zarážející vlastnost. Obvykle si ho všimneme právě ve chvíli, kdy okamžik prozření odumírá, když hudba doznívá nebo krajina ztrácí nebeský jas. To, co v tu chvíli cítíme, Keats dobře popsal jako „návrat domů k obvyklému já“. Jistě víte, co myslím. Na pár minut jsme měli dojem, že k tomu světu patříme. Nyní se probouzíme a zjišťujeme, že jsme se mylili. Byli jsme pouhými diváky. Krása se usmála, ale ne proto, aby nás přivítala; její tvář byla otočena naším směrem, ale neviděla nás. Nejsme zváni, nemůžeme vstoupit a přidat se k tanci. Můžeme odejít, kdy se nám zlíbí, můžeme zůstat stát, jestli chceme; nikdo si nás nevšímá.

Vědec může podotknout, že většina věcí, které nazýváme krásnými, je neživých, není tudíž příliš překvapivé, že si nás nevšímají. To je samozřejmě pravda. Jenže já nemluvím o hmotných věcech, ale o tom nepopsatelném, čeho se na okamžik stávají posly. A část hořkosti, která se mísí se sladkostí tohoto poselství, pramení z prožitku, že nebylo určené nám, my jsme ho jen zaslechli. Tou hořkostí myslím bolest, ne zášť. Stěží bychom se mohli odvážit žádat o povšimnutí. Ale prahneme. Pocit, že se s námi v tomto vesmíru zachází jako s cizinci, touha po uznání či alespoň po odezvě, přání překlenout propast, která zeje mezi námi a skutečností, to vše patří k našemu bezútěšnému tajemství. Viděno takto, příslib slávy, jak byl popsán dříve, se pro naši niternou touhu stává zcela zásadním. Neboť sláva znamená dobrou pověst u Boha, Boží přijetí, odpověď, uznání a pozvání do srdce všehomíra. Dveře, na které jsme celý život klepali, se konečně otevrou.

Popsat slávu jako skutečnost, že si nás Bůh „všiml“, může působit poněkud drsně. Ale Nový zákon to vyjadřuje téměř těmito slovy. Sv. Pavel těm, kdo milují Boha, neslibuje – jak bychom čekali –, že poznají Boha, ale že budou od něho poznáni (1K 8,3). To je zvláštní zaslíbení. Copak Bůh neví vždycky všechno? V jiné novozákonní pasáži ale zazní ozvěna těchto slov znovu a s hrozivou závažností. Jsme varováni, že až se konečně objevíme před Boží tváří, může být komukoliv z nás řečeno ono otřesné: „Nikdy jsem tě neznal. Odejdi ode Mne.“

Ač je to stejně nepochopitelné pro lidský rozum jako nesnesitelné pro naše city, můžeme být v jistém smyslu zároveň vypovězeni z přítomnosti Toho, který

je všudypřítomný, a vymazání z povědomí Toho, který je vševědoucí. Můžeme být odsouzeni zůstat zcela a naprosto vně – zapuzeni, vyhoštěni, vydědění, beze zbytku a jednou provždy zapomenuti. Je tu ale také druhá možnost. Můžeme být pozváni dál, přivítáni, přijati, oceněni. Každý den kráčíme po ostří nože mezi těmito dvěma nepředstavitelnými možnostmi. Zjevně tedy náš celoživotní stesk, naše dychtění po znovusjednocení s čímsi ve vesmíru, od čeho se nyní cítíme odříznuti, naše touha vejít dveřmi, které jsme dosud viděli vždy jen zvenčí, není projevem psychické nevyrovnanosti, ale nejpravdivějším ukazatelem naší skutečné situace. A být nakonec vyzváni vstoupit by byla sláva i čest dalece převyšující všechny naše zásluhy a naše stará trýzeň by byla konečně zahojena.

...

(pokračování příště)

Alžběta Slabá

Rodinná neděle – zpívejte (a hrajte) s námi

---

fotil Ben Skála

Omalovánka – Branka (strana 13)

---

obrázek převzat od Judy Clement – www.judyclementwall.com

KONTAKTNÍ INFORMACE

ÚŘEDNÍ HODINY FARÁŘE JAROSLAVA F. PECHARA
po předchozí domluvě

SBOR ČESKOBRATRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ
Modřanská 1821/118, 147 00 Praha 4 – Braník
Telefon: 739 244 833, 244 461 037
E-mail: branik@evangnet.cz

ČÍSLO ÚČTU: I35027438/2010

Variabilní symboly:

111 křesťanská služba

222 salár

333 dar

444 Jeronýmova jednota

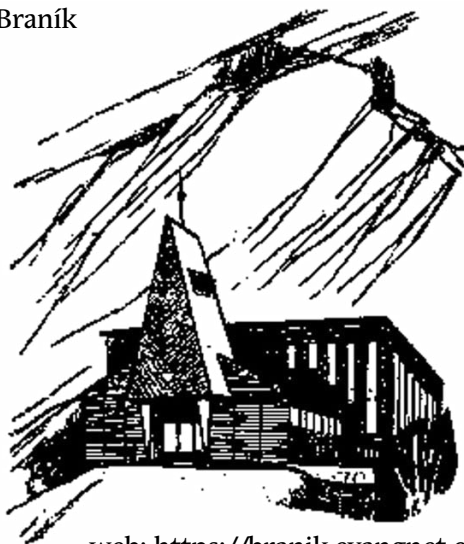
555 nepálský student

888 rekonstrukce kostela

999 úpravy sálku a zahrady pro děti

PRAVIDELNÝ SBOROVÝ PROGRAM

na 2. straně časopisu

web: <https://branik.evangnet.cz>

BRÁNA

měsíčník pro členy a příznivce sboru ČCE Praha-Braník

XXX. ročník, číslo 4/duben 2024

Vychází zpravidla třetí neděli v měsíci.

Redakce: Eva Friedrichová, Jarka Pecharová, Alžběta Slabá.

Sazba: Miloš F. Pechar, kesolim@seznam.cz.

Korektury: David Navara, Jiří Holý, Petr Bísek.

Archiv časopisu: <https://branik.evangnet.cz/zivot-sboru/brana>.

Redakční uzávěrka časopisu je první pondělí v měsíci.

Příspěvky posílejte e-mailem: branicka-brana@evangnet.cz.

Autorům děkujeme za články i fotografie.

velikonoční výprava mladšího a staršího dorostu